

okolností povinna, aby samá osobně oznámila otci zamýšlený sňatek, nýbrž že tak může učiniti i prostřednictvím svého ženicha. Zákon nestanoví výslovně, v jaké formě se má oznámení sňatku státi. V souzeném případě jest uvážiti, že stěžovatel popírá, že navrhovatelka je jeho manželskou dcerou. Za této okolnosti nelze spatřovati, jak to činí soud první stolice, nedostatek patřičné úcty k otci v tom, že navrhovatelka osobně neoznámila otci zamýšlený sňatek, nýbrž že tak učinila prostřednictvím svého ženicha.

Právem proto zrušil rekursní soud usnesení soudu první stolice, který zamítl návrh na zřízení věna jen z toho důvodu, že dcera neoznámila s a m a otci zamýšlený sňatek, a nařídil doplnění v napadeném usnesení blíže uvedené. (Srov. sb. n. s. č. 273, 1495, 3815 a 4675.)

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 5. prosince 1931, č. j. R I 817/31—1. Dr. Jar. Koutník.

Ke »skutečnému odevzdání« při darování podle § 943 obč. zák., i když jde o nemovitosti ve veřejných knihách zapsané, není nutně třeba zápisu do pozemkových knih.

Nejv. soud, vyhověv dovolání žalované strany, změnil rozsudky nižších soudů v ten rozum, že zamítl žalobní prosbu, aby uznáno bylo právem, že jsou žalobci vlastníky pozemků čís. kat. 475 a 481, zapsaných ve vložce 35 a 1 v R., a že žalovaná strana jest povinna to uznati a všech rušebních činů se zdržeti.

V důvodech uvedl: Odv. soud vyhověl napadeným rozsudkem žalobě se žádáním shora uvedeným, a to proto, že prodej sporných pozemků, kterým se žalovaná proti žalobnímu nároku bránila, stal se zjištěně jen na oko, je tudíž nicotný (§ 916 obč. zák.) a že darování trhovou smlouvou zakryté a mezi stranami zamýšlené je neplatné, protože se stalo bez skutečného odevzdání, to jest bez knihovního převodu sporných pozemků do vlastnictví žalované strany a bez notářského spisu (§ 1 zák. ze dne 25. července 1871 čís. 76 ř. z.). S tímto názorem a na něm založeným napadeným rozhodnutím souhlasiti však nelze. Prodejem sporných pozemků a z toho vyplývajícím pro ni obligačním nárokem na odevzdání, pokud se týče ponechání pozemků v její držbě a užívání se žalovaná strana, kdyžtž prodej, stav se, jak bylo zjištěno, jen na oko, je nicotný, ovšem proti žalobnímu nároku d o s a v a d n í c h knihovních vlastníků brániti nemůže, avšak mylný je názor odvolacího soudu, že darování, trhovou smlouvou zakryté, je neplatné, když se nestalo knihovní odevzdání bez notářského spisu. Ke skutečnému odevzdání při darování, i když jde o nemovitosti ve veřejných knihách zapsané, není nutně třeba zápisu do pozemkové knihy, jak se jinak k přenesení vlastnictví v § 431 obč. zák. žádá. V tom směru odkazuje se na judikát čís. 142 bývalého

nejv. soudu ve Vídni (Gl. U. n. ř. 650) a rozhodnutí čís. 4445 sbírky tohoto nejv. soudu, v nichž zevrubně vyloženo, že ke skutečnému odevzdání při darování (§ 943 obč. zák.), a to i u nemovitostí, není třeba notářského spisu (§ 1 zák. čís. 76/1871), takže stačí, přistoupí-li k darovací smlouvě další, smysly poznatelný, zevně patrný úkon, v němž se zračí opravdová vůle dárce, převést věc ze své moci do držení obdarovaného. Co se toho týče, je v projednávaném případě na základě nesporného přednesu stran zjištěno, že žalovaná strana po trhově smlouvě, totiž po darování, obdržela sporné pozemky do své moci, na nich hospodaří a jich jako vlastnice užívá. Je tedy darování sporných pozemků i bez notářského spisu, ježto k němu přistoupilo skutečné odevzdání, platné a žalobní nárok (§§ 360 a 523 obč. zák.), hledíc k platnému darování, vůči žalované straně neobstojí.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 7. ledna 1932, č. j. Rv I 2288/30.*)

Dr. Jar. Koutník.

Při vlastnické žalobě musí žalobce dokázat, že žalovaný má věc ve své moci. Na tom nebylo nic změněno předpisem § 346 ex. ř.

Z d ů v o d ů: Žaloba, již se žalobce domáhá na žalovaném vydání věci na základě výhrady práva vlastnického učiněné při prodeji, jest pravou žalobou vlastnickou, směřující proti tomu, kdo vlastníku jeho věci zadržuje. (§ 366 obč. zák.)

Podle § 369 obč. zák. jest žalobce povinen prokázati nejen právo vlastnické k požadovaným věcem, nýbrž i, že žalovaný věci má ve své moci. Důkaz, že mu byly v držbu odevzdány, o sobě nestačí (viz rozh. čís. 10733 sb. n. s., jímž upuštěno od dřívějšího opačného názoru rozh. čís. 113 sb. n. s.).

Není-li žalovaný detentorem věci, nelze dáti průchod žalobě vlastnické (Randa, Vlastnictví § 39). Na tom nic nezměnil ani § 346 ex. ř., jak bylo v uvedeném rozhodnutí nejv. soudu dovoďeno, na jehož důvody se poukazuje.

Žalobkyně ani v žalobě ani v řízení před soudem první stolice neuvedla, že žalovaný ponožky a punčochy jí vymáhané má dosud ve své moci, ba ani netvrdila své právo vlastnické k nim, důvod a způsob jeho nabytí, omezivši se na tvrzení, že žalovaný od ní objednal a koupil ponožky a punčochy a že byla při objednávce umluvena výhrada práva vlastnického až do úplného zaplacení trhově ceny, jež v den splatnosti nezaplavena, a žádá na tomto základě rozsudek, že žalovaný jest povinen vrátiti prodané a dodané mu ponožky a punčochy.

*) Srov. sb. n. s. čís. 4445, 1511 a 6487 a rozh. z 9. XII. 1924 č. j. Rv I 1797/24, sbírka rozhodnutí nejv. soudu Soude. listů čís. 538.